

încetează vederea ochilor trupești, începe vederea cea duhovnicească.

Sfântul Episcop Teofan Zăvorățul spune, într-o scrisoare către o femeie aflată pe patul de moarte: „Nu vei muri. Trupul tău va muri, însă tu vei trece într-o altă lume, fiind vie, amintindu-ți de tine și recunoscând întreaga lume din jurul tău. Adeseori cei aflați pe patul de moarte încep să o aibă vederea duhovnicească chiar înainte de moarte și, în timp ce îi văd pe cei din jurul lor și chiar vorbindu-le, ei văd ceea ce alții nu văd. Vreme de două zile sufletul are o anumită libertate și poate merge în locurile de pe pământ pe care le iubea, dar în ziua a treia se mută către alte țărâmur.

Sfântul Teofan Zăvorățul, într-o altă scrisoare spune: „Noi, cei care rămânem în viață, îi jelim pe cei plecați, însă pentru ei îndată devine mai ușor; starea aceea este mai fericită. Cei care au murit și apoi au fost readuși în trup l-au simțit ca fiind un sălaș foarte neplăcut. Și sora ta va simți aceste lucruri. Îi este mai bine acolo; iar noi suntem cuprinși de durere, de parcă i s-a întâmplat vreo nenorocire! Ea ne va privi și cu siguranță va fi uluită de aceasta”.

Sursa: **Ieromonah Damaschin**, *Viața și lucrările părintelui Serafim Rose*, Editura Egumenița, 2005

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 25 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Marți 26 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de mir
	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 27 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Cuvios Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor
Sâmbătă 30 octombrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas → Sâmbăta morților – Moșii de toamnă
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 31 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 6, 11-18; Ev. Luca 16, 19-31; glas 2, voscr. 8 → Duminică a 22-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

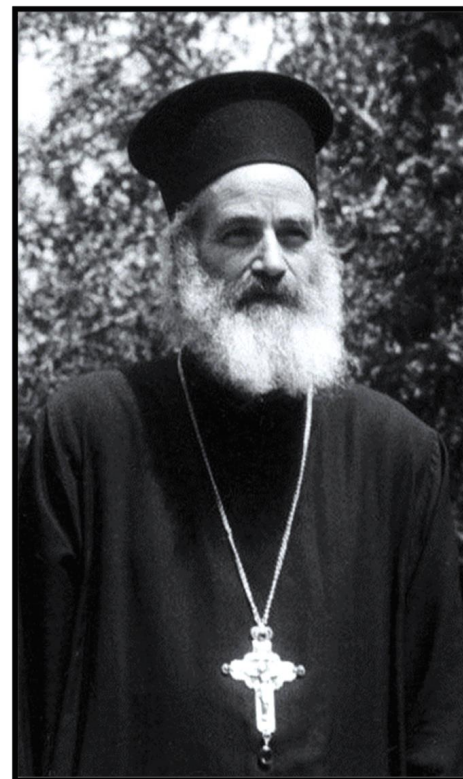
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Vei reuși să te bucuri pururea dacă vei privi neconținut la Dumnezeu, iar nădejdea răsplătirii va ușura necazurile vieții.”

– Sfântul Vasile cel Mare

Nr. 412 / 24 octombrie 2021

FĂRĂ RĂBDARE NU SE AJUNGE LA NICIO VIRTUTE

Răbdarea creștinească începe acolo unde sfârșește obișnuita răbdare. Izvoarele ei sunt în nesecatul har dumnezeiesc. Care răbdare a avut-o în vedere Sfântul Efrem Sirul, atunci când ne învață să ne rugăm în acest chip: „*Iar duhul răbdării dă-mi-l mie, Doamne!*”? În mod cert, nu răbdarea omenească, cu nedesăvârșirile ei, ci acea răbdare care își are temelia în Dumnezeu, pentru că aceasta ne conduce către mântuirea cea veșnică.

Aceasta este răbdarea despre care Hristos spune: „*Prin răbdarea voastră veți dobândi sufletele voastre!*” (Luca 21, 19). Aceasta este răbdarea în numele lui Dumnezeu, răbdarea creștinului, care dorește să dezrădăcineze din sine păcatele

PĂRINTELE
SERAFIM ALEXIEV

1912 – 1993

contrare ei: supărarea, mânia, răzbunarea, răutatea, osândirea și altele. Aceasta este răbdarea care se arată cu putere între răutățile din lumea aceasta și care biruie și păcatul și pe diavol cu ajutorul Atotputernicului Dumnezeu. Pentru dobândirea unei asemenea răbdări, merită ca omul să se roage și să se ostenească.

Răbdarea lumească își are începutul în egoism și se încheie prin deșarta slavă lumească. Ea este clădită pe mândrie. Strălucirea ei mincinoasă se stinge pe neașteptate atunci când se descoperă înrudirea acesteia cu întunecata trufie și cu disprețul arogant față de aproapele nostru.

Învățătura Domnului nostru Iisus Hristos despre răbdare se întemeiază pe propria Sa pildă. Iar marea Sa pildă trimite spre răbdarea care își are începutul nu în mândrie, ci în smerenie, nu în egoism, ci în jertfa de sine. Nevoința răbdării presupune o încordare interioară permanentă. Ea este legată de purtarea cu greutate a vrăjmășiilor din afară și a marilor războaie dinlăuntru. Ispitele, cerând răbdare, nu întotdeauna se încheie cu îmbogățirea sufletului și cu biruință, ci adesea prin păcat. Cui se datorează aceasta? Insuficienței credințe, nădejdi și dragoste către Dumnezeu, cât și marelui atașament spre bunurile pământești.

Sfântul Marcu Ascetul scrie: „Întâmplarea cea rea dă înțeleptului (răbdătorului) să-și aducă aminte de Dumnezeu; iar acelaia care a uitat pe Dumnezeu, ea îi aduce amărăciune.” Fără răbdare, nu se ajunge la nicio virtute, pentru că virtutea dobândită fără lupte nu este trainică. Cea mai înaltă virtute, dragostea cea adevărată, se încearcă prin cele potrivnice (adică prin biruirea ispitelor). În vătămarea noastră de păcat, nu există alt drum către creșterea duhovnicească, fără necazuri și suportarea lor întru răbdare.

După Sfântul Ioan Gură de Aur, răbdarea aduce celor păcătoși iertarea de păcate, iar celor drepti încă și mai mare întărire în virtute și încă o mai mare îndrăzneală în rugăciunile îndreptate spre Dumnezeu. Prin toate aceste întâmplări, în care creștinii au înaintat în viața duhovnicească, această înaintare s-a datorat smeritei lor răbdări. Suportarea necazului, scrie Sfântul Marcu Ascetul, pricinuieste scârbă inimii, însă aceasta va fi cauza curățirii păcatelor acelora care o suportă cu răbdare. Din starea ei pasivă, răbdarea trebuie să devină activă și să se prefacă într-o hărnicie permanentă în grădina noastră duhovnicească. Așa se curățesc neghinele păcatelor. Așa se aduce roadă duhovnicească. Pentru adevărații creștini nu există odihnă

în această viață. Pe ei ori îi chinuie vrăjmășiile din afară, ori îi chinuie conștiința pentru vreo greșală făcută, ori îi preocupă ideea cum să facă mai bine voia lui Dumnezeu. Când nu au ispite din afară, bunii creștini își rânduiesc problemele dinăuntru – să se ostenească să facă ceva bun pentru Dumnezeu, să mângâie vreun deznădăjduit, să ajute cuiva în nenorocire, să viziteze vreun bolnav fără sprijin și altele. Dacă vine vreo oarecare ispită, ei o depășesc prin smerenie și răbdare. Dacă trece ispita, ei se smeresc prin silirea de sine a împlinirii dumnezeieștilor porunci.

Nimeni nu s-a mântuit zăcând în pat și în lenevie prin comoditate și distracție, ci prin nevoința și suportarea vrăjmășiilor. Îndeosebi atunci când creștinul greșeste înaintea lui Dumnezeu, el simte ca pe o trebuință lăuntrică să rabde, ca să-I atragă milostivirea Lui și să se împace cu El.

Sursa: **Arhimandrit Serafim Alexiev, Răbdarea – Tâlcuire la Rugăciunea Sfântului Efreim Sirul**, Editura Sophia

PĂRINTELE SERAFIM ROSE

1934 – 1982

VIAȚA PE PĂMÂNT ESTE O PREGĂTIRE

Nemărginită și nemângâiată ar fi fost durerea noastră pentru apropiatii noștri care mor, dacă Domnul nu ne-ar fi dat viața veșnică. Viața noastră ar fi lipsită de sens dacă s-ar sfârși la moarte. Ce folos ar fi atunci din virtute și fapte bune? Atunci ar avea dreptate cei care spun: „Să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri!”. Dar omul a fost făcut pentru nemurire, iar prin învierea Sa, Hristos a deschis porțile Împărăției Cerurilor, ale fericirii veșnice, celor care au crezut în El și au trăit în dreptate.

Viața noastră pe pământ este o pregătire pentru viața care va să vină, iar această pregătire încetează odată cu moartea. „Este rânduit oamenilor o dată să moară, iar după aceea să fie judecata” (Evrei 9, 27). Atunci, omul părăsește toate grijile pământești; trupul putrezește, pentru a se ridica nestrucător la Învierea de obște. Însă sufletul omului trăiește mai departe și nu încetează să viețuiască nici măcar o clipă. Prin multe arătări ale celor adormiți ni s-a dat să cunoaștem, în parte, cele ce se petrec cu sufletul când se desparte de trup. Când